

Repertoriumnummer
Datum van uitspraak 18/12/2017
Rolnummer 2017/AG/135
Artikel <i>1671/16</i> Ger.W. op <i>22.12.2017</i> Kennisgeving aan partijen en ongetekend afschrift aan <i>adu</i>

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof Gent
Afdeling Gent

negende kamer

Arrest

A., Belgische Staat, Administratie der Inning en Invordering, Cel Collectieve Procedures, appellant,
vertegenwoordigd door Me Ad1, advocaat;

tegen

1. Me Md., advocaat, schuldbemiddelaar, geïntimeerde, verschijnt;
 2. de h. X., debiteur, geïntimeerde, vertegenwoordigd door Me Ad2, advocaat;
 3. HJ., Gerechtsdeurwaarder, geïntimeerde;
 4. Me Ad3, advocaat, geïntimeerde;
 5. S1, handelsmaatschappij, geïntimeerde;
 6. S2, handelsmaatschappij, geïntimeerde;
 7. S3, handelsmaatschappij, geïntimeerde;
- geïntimeerden vermeld onder nr. 3 tot en met nr. 7 verschijnen niet.

1. Voorgaanden in de procedure

1.1. De h. X. (... 1982) vroeg bij verzoekschrift van 17 september 2014, neergelegd ter griffie van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Gent op 18 september 2014, om te worden toegelaten tot collectieve schuldenregeling.

Bij beschikking van de schuldbemiddelingsrechter bij de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Gent van 24 september 2014 werd hij toegelaten tot deze regeling. Me Md., advocaat, werd aangesteld als schuldbemiddelaar.

1.2. Op 11 februari 2016 heeft de schuldbemiddelaar een proces-verbaal van vaststelling van gebrek aan minnelijke regeling neergelegd ter griffie van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Gent.

Bij het ontwerp van minnelijke aanzuiveringsregeling, voorgelegd aan de schuldenaars en aan de debiteur, werd uitgegaan van

- een jaarlijkse evenredige verdeling van het batig saldo op de rubriekrekening onder de schuldeisers, die uitsluitend op de hoofdsommen werd toegerekend, na aftrek van alle boedelschulden en de staat van kosten en ereloon van de schuldbemiddelaar;
- een aanzuiveringsregeling over een termijn van 7 jaar te rekenen vanaf de beschikking van toelaatbaarheid;
- een kwijtschelding door de schuldeisers voor alle bedragen, zowel in hoofdsom, intresten als kosten die het op het einde van de termijn van de minnelijke aanzuiveringsregeling niet via de rubriekrekening konden betaald worden.

Alle schuldeisers waren het volgens de schuldbemiddelaar eens met dit voorstel, behoudens A., die zich voor de weigering beriep op volgend motief:

“Overeenkomstig artikel 464/1, §8, 5° lid Sv. is er in het kader van de collectieve schuldenregeling geen kwijtschelding van straffen (boeten en verbeurdverklaringen van geldsommen) mogelijk.”

Omdat de bezwaren van A. onoverbrugbaar bleken te zijn, vroeg de schuldbemiddelaar aan de schuldbemiddelingsrechter om een gerechtelijke regeling te willen opleggen met o.a. de volgende modaliteiten en voorwaarden:

- te zeggen voor recht dat de debiteur een maandelijks leefgeld krijgt toebedeeld van minstens € 418,00 te vermeerderen met de maandelijks huurprijs van € 553,95;
- te zeggen voor recht dat het saldo boven dit leefgeld (incl. huurprijs) als batig saldo zal toekomen aan de schuldeisers, uitsluitend toe te rekenen op de hoofdsommen en onder aftrek van de staat van kosten en emolumenten van de schuldbemiddelaar;
- te zeggen voor recht dat de aldus ingehouden gelden zullen uitbetaald worden door de schuldbemiddelaar met pondspondsgewijze verdeling over de schuldeisers met jaarlijkse afkortingen;
- de duur van de gerechtelijke aanzuiveringsregeling verder te bepalen op 5 jaar vanaf de datum van de beschikking van toelaatbaarheid;
- kwijtschelding te verlenen van het volledig na de termijn van 5 jaar resterend saldo aan hoofdsommen en toebehoren aan ingediende schuldvorderingen, overeenkomstig de bijlage 1 bij het proces-verbaal, en dit onder voorbehoud van wijziging van de vermogenstoestand van de debiteur in de loop van de procedure;
- te zeggen voor recht dat de kwijtschelding slechts zal verworven zijn mits alle nodige of nuttige stappen worden ondernomen om de inkomsten te verhogen en/of de kosten en uitgaven te verlagen;
- te zeggen voor recht dat er geen aanleiding is om de roerende goederen van de debiteur te gelde te maken gezien zij geen reële verkoopwaarde hebben;

- bevel tot tenuitvoerlegging te willen verlenen van de bijgevoegde staat van erelonen en emolumenten van de schuldbemiddelaar doch deze ten laste te leggen van de FOD Financiën (lees: FOD Economie) voor het gedeelte dat niet met de beschikbare fondsen op de rubriekrekening kan worden betaald vermits de middelen van de schuldenaar thans ontoereikend zijn om de volledige honoraria binnen een redelijke termijn te betalen (zie overzicht rubriekrekening);
- kosten als naar recht.

1.3. De partijen werden overeenkomstig artikel 1675/11, §2 van het Gerechtelijk Wetboek opgeroepen ter openbare terechtzitting van de schuldbemiddelingsrechter van 21 april 2016.

Op de terechtzitting van 21 april 2016 zijn de debiteur en de schuldbemiddelaar verschenen. De behandeling van de zaak werd in afwachting van een uitspraak van het Hof van Cassatie verdaagd naar de openbare terechtzitting van de schuldbemiddelingsrechter van 22 december 2016.

Op de terechtzitting van 22 december 2016 zijn de debiteur en de schuldbemiddelaar verschenen. Zij werden gehoord in de uiteenzetting van hun middelen. De zaak werd op deze zitting in beraad genomen.

1.4. Bij vonnis van de kamer G7 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Gent van 6 april 2017 werd overeenkomstig artikel 1675/10, §5 van het Gerechtelijk Wetboek akte genomen van de minnelijke aanzuiveringsregeling, waarvan de inhoud is opgenomen in een door de schuldbemiddelaar ondertekend en ter griffie neergelegd exemplaar, dat aan het vonnis werd gehecht om er één geheel mee uit te maken.

De eerste rechter oordeelde dat het bezwaar van A. in casu als een vorm van rechtsmisbruik moet worden beschouwd die de homologatie van het ontwerp van minnelijke aanzuiveringsregeling niet in de weg staat.

De eerste rechter kwam na een uitgebreide bespreking van de aangelegenheid van de kwijtscheldbaarheid van penale boetes in het kader van de collectieve schuldenregeling vóór en na de inwerkingtreding van artikel 464/1, §8, vierde en vijfde lid van het Wetboek van Strafvordering tot het besluit dat de artikelen 1675/10, 1675/13 en 1675/13bis van het Gerechtelijk Wetboek, in zoverre deze een kwijtschelding van penale boetes mogelijk maken, verenigbaar zijn met de Grondwet.

De beperking van de mogelijkheid tot kwijtschelding van de penale boetes bij artikel 464/1, §8 van het Wetboek van Strafvordering geldt volgens de eerste rechter niet op een veralgemeende wijze, maar wel op een specifieke en selectieve wijze, namelijk mits welbepaalde omstandigheden voorhanden zijn. Dit artikel kadert volgens de eerste rechter immers in een specifieke wetgevende

hervorming met betrekking tot het strafrechtelijk uitvoeringsonderzoek (SUO) en in de mate dat dit artikel een kwijtschelding door de rechter van penale boetes in het kader van een collectieve schuldenregeling uitsluit, geldt deze uitsluiting volgens de eerste rechter ook enkel in zoverre er sprake is van een SUO.

Omdat uit geen enkel document of stuk bleek dat dergelijk strafrechtelijk uitvoeringsonderzoek werd opgestart ten aanzien van X, werd het bezwaar van A, tegen het ontwerp van minnelijke aanzuiveringsregeling geacht rechtsmisbruik uit te maken, nu het op disproportionele wijze afbreuk deed aan de rechtmatige belangen van de andere schuldeisers : het alternatief bij gebrek aan een akkoord zou immers neerkomen op een gerechtelijke aanzuiveringsregeling met een maximumduur van 5 jaar, terwijl de duur van de minnelijke aanzuiveringsregeling op 7 jaar werd bepaald.

Het voormelde vonnis werd aan de partijen ter kennis gebracht bij aangetekende brief van 13 april 2017.

* * *

2. De procedure in hoger beroep

2.1. Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het arbeidshof op 12 mei 2017 heeft A, (de appellant) hoger beroep aangetekend tegen het vonnis van de kamer G7 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Gent van 6 april 2017.

De appellant vraagt het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, en bijgevolg het bestreden vonnis te hervormen door te oordelen dat penale boetes in het kader van een collectieve schuldenregeling niet kwijtscheldbaar zijn op grond van artikel 464/1, §8 Wetboek van Strafvordering.

De appellant handhaaft deze vordering bij syntheseconclusie, neergelegd ter griffie op 7 september 2017.

2.2. Bij conclusie, neergelegd ter griffie op 25 augustus 2017, vordert de schuldbemiddelaar het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond te verklaren, en bijgevolg het bestreden vonnis integraal te bevestigen.

Hij vraagt de veroordeling van de appellant tot de kosten van het geding, welke aan de zijde van de schuldbemiddelaar worden begroot op de rechtsplagingsvergoeding (basisbedrag).

2.3. Bij syntheseconclusie, neergelegd ter griffie op 22 oktober 2017, vordert de h. X., debiteur, het hoger beroep van appellant onontvankelijk minstens ongegrond te verklaren, en bijgevolg het bestreden vonnis integraal te bevestigen in al zijn onderdelen.

Hij vraagt de veroordeling van de appellant tot alle gedingkosten, met dien verstande dat hij tegelijk vraagt te zeggen voor recht dat er geen rechtsplegingsvergoeding kan worden toegekend.

2.4. De zaak werd ingeleid ter openbare terechtzitting van 26 Juni 2017.

Op de terechtzitting van 26 Juni 2017 zijn de raadsman van de appellant en de h. X. verschenen. De zaak werd verwezen naar de bijzondere rol om het tijdsverloop van de rechtspleging en de rechtsdag te bepalen.

De partijen werden overeenkomstig het artikel 747, §2 van het Gerechtelijk Wetboek opgeroepen ter openbare terechtzitting van 13 november 2017.

Op de openbare terechtzitting van 13 november 2017 werden de appellant en de h. X. vertegenwoordigd door hun raadsman en is de schuldbemiddelaar verschenen. Zij werden gehoord in de uiteenzetting van hun middelen.

De overige partijen zijn ter terechtzitting van 13 november 2017 niet verschenen. Ook ten aanzien van deze partijen wordt overeenkomstig artikel 747, §2 Gerechtelijk Wetboek een arrest op tegenspraak verleend.

* * *

3. De grieven van het hoger beroep

3.1. De middelen van de appellant tegen het vonnis van de eerste rechter kunnen worden samengevat als volgt.

De appellant is van oordeel dat de penale boetes niet kunnen worden kwijtgescholden in het kader van de collectieve schuldenregeling omdat

- dit een schending inhoudt van de hiërarchie van de normen, nu het nieuwe artikel 464/1, §8, vijfde lid van het Wetboek van Strafvordering uitdrukkelijk bepaalt dat de kwijtschelding van de straffen in het raam van een collectieve schuldenregeling enkel kan worden toegestaan met toepassing van de artikelen 110 en 111 van de Grondwet en lagere rechtsnormen zoals artikel 1675/10 Gerechtelijk Wetboek hieraan geen afbreuk kunnen doen;
- dit een miskennis inhoudt van het doel van de wetgever ten aanzien van penale geldboetes en het feit dat deze het geen goed signaal vindt om deze schuld in het kader van een collectieve insolventieprocedure kwijt te schelden of te verminderen;
- dit een miskennis inhoudt van een strafrechtelijke beslissing die inmiddels in kracht van gewijsde is getreden;

- dit niet strookt met het feit dat artikel 464/1, §8 , vierde (lees : vijfde) lid van het Wetboek van Strafvordering een algemene werking heeft en de openbare orde raakt, en bijgevolg ook van toepassing is als er geen strafrechtelijk uitvoeringsonderzoek wordt gevoerd;
- dit niet strookt met het arrest van het Hof van Cassatie van 21 november 2016 waarbij werd geoordeeld dat de kwijtschelding van schulden binnen een collectieve schuldenregeling geen betrekking kan hebben op een penale boete;
- de wet betreffende de continuïteit van de ondernemingen van 31 januari 2009, die eveneens een kwijtschelding van penale boetes toelaat in het kader van een reorganisatieplan, aan toont dat een insolventieprocedure geen middel kan zijn om te ontsnappen aan een straf opgelegd onder de vorm van een penale boete.

3.2. De schuldbemiddelaar sluit zich aan bij het standpunt (...) vraagt de bevestiging van het vonnis van de eerste rechter. Daarbij wordt uitdrukkelijk verwezen naar de motieven van de eerste rechter, die hij tot de zijne maakt en dit in antwoord op de grieven van de appellant.

De schuldbemiddelaar merkt op dat in zoverre er een rechtsplegingsvergoeding wordt gevorderd ten aanzien van hem, deze niet verschuldigd is nu hij zijn wettelijke taak uitvoert door het voorleggen van een niet aanvaarde minnelijke aanzuiveringsregeling en hij niet als een partij in het geding kan worden beschouwd.

De schuldbemiddelaar merkt ten aanzien van de schuldeisers bovendien op dat de procedure van collectieve schuldenregeling kosteloos is en dat de toekenning van enige rechtsplegingsvergoeding onverenigbaar is met de economie van de wet op de collectieve schuldenregeling gezien dit het actief in belangrijke mate zou aantasten.

3.3. De h. X., debiteur, acht de grieven van de appellant ongegrond.

Hij overloopt vooreerst de motieven die de eerste rechter heeft aangehaald in het bestreden vonnis en sluit zich hierbij aan.

Verder antwoordt hij op de grieven van de appellant als volgt.

De stelling dat artikel 464/1, §8, vijfde lid van het Wetboek van Strafvordering een algemene werking zou hebben, wordt betwist op grond dat dit artikel enkel betrekking heeft op strafrechtelijke uitvoeringsonderzoeken, die enkel kunnen worden geopend als het bedrag van de betalingsverplichting belangrijk is.

Het arrest van het Hof van Cassatie kan volgens de debiteur niet worden aangewend, nu dit geen uitspraak heeft gedaan over de draagwijdte van het voormelde artikel 464/1, §8, vijfde lid.

De verwijzing naar de wet betreffende de continuïteit van ondernemingen acht de debiteur naast de kwestie, nu dit enkel van toepassing is op handelaars en rechtspersonen die onder deze wet vallen.

De ingeroepen miskening van de hiërarchie der normen wordt betwist omdat artikel 464 van het Wetboek van Strafvordering niet hoger staat dan de artikelen 1675/10 e.v. van het Gerechtelijk Wetboek.

Het argument van de ingeroepen miskening van de doelstellingen van de wetgever is volgens de debiteur ongegrond aangezien het geen rekening houdt met de specificiteit van artikel 464/1, §8, vijfde lid van het Wetboek van Strafvordering.

Tenslotte acht hij de ingeroepen miskening van het gezag of de kracht van gewijsde van een rechterlijke uitspraak niet ter zake dienend, aangezien dit zou inhouden dat geen enkele kwijtschelding meer kan plaatsvinden in het kader van een collectieve schuldenregeling.

Ten aanzien van de kosten van het geding merkt de debiteur op dat het passend is om in een procedure collectieve schuldenregeling geen rechtsplegingsvergoeding toe te kennen.

4. Bespreking

4.1. De ontvankelijkheid van het hoger beroep

De h. X., debiteur, vordert dat het hoger beroep onontvankelijk zou worden verklaard.

Op welke grond deze vordering is gesteund, is evenwel de vraag. Uit de uiteenzetting van de middelen in de voor hem neergelegde syntheseconclusie, blijkt dat deze enkel de grond van de zaak raken.

Op de vraag om het hoger beroep onontvankelijk te verklaren, kan niet worden ingegaan.

Het hoger beroep werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Het is ontvankelijk.

4.2. De gegrondheid van het hoger beroep

4.2.1. Het hoger beroep van de appellant strekt er toe om het vonnis van de eerste rechter, waarbij de minnelijke aanzulveringsregeling werd gehomologeerd, te hervormen.

De appellant is het oneens met dit vonnis omdat er overeenkomstig artikel 464/1, §8, vijfde lid van het Wetboek van Strafvordering geen kwijtschelding van straffen (boetes en verbeurdverklaringen) mogelijk is.

De eerste rechter oordeelde dat het voormelde artikel ter zake niet kan worden ingeroepen omdat er geen sprake is van een strafrechtelijk uitvoeringsonderzoek (SUO) en dat het bezwaar als een vorm van rechtsmisbruik te beschouwen is die de homologatie van de minnelijke aanzuiveringsregeling overeenkomstig artikel 1675/10, §5 van het Gerechtelijk Wetboek niet in de weg staat.

4.2.2. Het arbeidshof stelt samen met de eerste rechter vast dat de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek, in het bijzonder de artikelen 1675/10, 1675/13 en 1675/13bis, geen verbod tot kwijtschelding van penale boetes bevatten.

Bij arrest van 18 november 2013 oordeelde het Hof van Cassatie bovendien dat noch artikel 110 van de Grondwet – dat aan de Koning het recht tot kwijtschelding van straffen verleent –, noch het algemeen rechtsbeginsel van de schelding der machten, de schuldbemiddelingsrechter verbleden om aan de schuldenaar, onder de door de wet bepaalde voorwaarden, kwijtschelding te verlenen voor de schulden die het gevolg zijn van veroordelingen tot een strafrechtelijke boete wanneer die maatregel nodig is om de betrokkene en diens gezin een leven te laten leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid (cf. Cass. 18 november 2013, S.12.0138.F/6, www.juridat.be).

Sinds dit arrest werden wijzigingen aangebracht aan het Wetboek van Strafvordering en werd meer bepaald bij Wet van 11 februari 2014 (B.S. 8 april 2014) in artikel 464/1, §8, vijfde lid volgende bepaling ingevoegd:

“De kwijtschelding of vermindering van de straffen in het raam van een collectieve insolventieprocedure of burgerlijke beslagprocedure kan enkel worden toegestaan met toepassing van de artikelen 110 en 111 van de Grondwet.”

De kern van de betwisting in deze zaak betreft de vraag of deze bepaling ter zake een verbod tot kwijtschelding van de penale boetes oplegt, nu de h. X. zich ten aanzien van deze boetes niet op een genadebesluit, verleend met toepassing van artikel 110 van de Grondwet, kan beroepen.

4.2.3. De h. X. hierin bijgetreden door de schuldbemiddelaar, stelt dat artikel 464/1, §8 van het Wetboek van Strafvordering een kwijtschelding niet in de weg staat, omdat dit artikel een beperkte draagwijdte heeft.

Deze bepaling is naar zijn mening enkel van toepassing zo er sprake is van een strafrechtelijk uitvoeringsonderzoek of SUO, hetgeen ter zake niet aan de orde is.

Dit uitgangspunt kan naar het oordeel van het arbeidshof echter niet worden bijgetreden om volgende redenen.

In de tekst van artikel 464/1, §8, vijfde lid van het Wetboek van Strafvordering werd de voormelde beperking niet opgenomen. De tekst is in zeer algemene bewoordingen opgesteld en is op zich duidelijk : een kwijtschelding van straffen kan in het raam van een collectieve insolventieprocedure enkel worden toegestaan met toepassing van de artikelen 110 en 111 van de Grondwet, die betrekking hebben op het genadeverzoek voor te leggen aan de Koning.

Het feit dat deze bepaling werd opgenomen in het Wetboek van Strafvordering en meer bepaald in het hoofdstuk Ibis, genaamd "Strafrechtelijk uitvoeringsonderzoek" laat niet toe om te besluiten dat zij enkel geldt in het geval van dergelijk uitvoeringsonderzoek.

De bepaling betreffende de kwijtschelding van straffen werd opgenomen in "Afdeling 1. Begrip en algemene beginselen" van dit hoofdstuk, en meer bepaald in §8 van artikel 464/1 van het voormelde wetboek.

Deze paragraaf bepaalt, voor wat betreft de tenuitvoerlegging van de veroordeling tot penale boetes, bijzondere verbeurdverklaringen en gerechtskosten, bedoeld in de eerste paragraaf van hetzelfde artikel, bij wettelijke insolventieprocedures het volgende:

§ 8

(...)

Indien de veroordeelde of de in §3 bedoelde derde het voorwerp is van een collectieve insolventieprocedure, worden de in §1 bedoelde veroordelingen verder ten uitvoer gelegd door de federale overheidsdienst Financiën via de uitoefening van de rechten die de wet toekent aan de schuldeisers in het raam van de collectieve insolventieprocedure.

Een collectieve insolventieprocedure in de zin van deze paragraaf is het fallissement, de gerechtelijke reorganisatie, de collectieve schuldenregeling of elke andere Belgische of buitenlandse rechterlijke, administratieve of vrijwillige collectieve procedure die de realisatie van de activa en de verdeling van de opbrengst van die realisatie onder, naar gelang van het geval, de schuldeisers, de aandeelhouders, de vennoten of de leden inhoudt.

De kwijtschelding of vermindering van de straffen in het raam van een collectieve insolventieprocedure of burgerlijke beslagprocedure kan enkel worden toegestaan met toepassing van de artikelen 110 en 111 van de Grondwet.

De samenloop met een burgerlijk uitvoerend beslag of een lopende collectieve Insolventieprocedure vormt geen beletsel voor het verzamelen van inlichtingen over het vermogen van de veroordeelde door het openbaar ministerie in het raam van het SUO en de mededeling ervan aan de federale overheidsdienst Financiën.”

Uit het geheel van deze bepalingen blijkt dat de beperking in het kader van een collectieve Insolventieprocedure van de mogelijkheid tot kwijtschelding van boetes tot de toepassing van de artikelen 110 en 111 van de Grondwet, in het algemeen werd opgelegd en dit ongeacht of deze procedure al dan niet gepaard gaat met een SUO. Er werd enkel bepaald dat de samenloop met een collectieve Insolventieprocedure niet belet dat een SUO wordt gevoerd.

4.2.4. De argumenten die tegen deze algemene draagwijdte worden ingebracht, laten naar het oordeel van het arbeidshof niet toe om anders te oordelen.

Dat de uitsluiting van de mogelijkheid tot kwijtschelding in het kader van de collectieve schuldenregeling enkel zou kaderen in de specifieke wetgevende hervorming met betrekking tot het strafrechtelijk uitvoeringsonderzoek, blijkt immers niet.

Vooreerst strookt dit niet met de tekst van artikel 464/1, §8, vijfde lid, die duidelijk is en op zich geen interpretatie behoeft.

Bovendien kan dit ook niet worden afgeleid uit de parlementaire voorbereidingen.

Uit de memorie van toelichting blijkt dat met de Wet van 11 februari 2014 houdende diverse maatregelen ter verbetering van de invordering van de vermogensstraffen en de gerechtskosten in strafzaken in het algemeen werd beoogd dat definitief opgelegde patrimoniale straffen (geldboetes en verbeurdverklaringen) ook daadwerkelijk worden uitgevoerd (cf. *Parl. St. Kamer DOC 53 2934/1*, p. 5-6).

Terecht stelt de eerste rechter dat met het SUO beoogd werd om in het geval van wanbetaling een bijzonder vermogensonderzoek in te voeren in de fase van de strafuitvoering en dat daarbij in het bijzonder wordt gefocust op veroordeelden (of malafide derden) die zich doelbewust insolvent maken (cf. *Parl. St. Kamer DOC 53 2934/1*, p. 13).

Dit laat echter niet toe om te besluiten dat de uitsluiting van de mogelijkheid tot kwijtschelding van penale boetes door de wetgever ook enkel in dit kader werd bedoeld.

Integendeel, met deze uitsluiting werd beoogd om de samenloop die de Belgische Staat bij collectieve Insolventieprocedures moet ondergaan, te temperen en dit door de kwijtschelding afhankelijk te stellen van het voorafgaandelijk bekomen van genade, zoals bepaald in de Grondwet, zijnde de hiërarchisch hogere norm. In de memorie van toelichting wordt dienaangaande immers

vermeld : *“Deze bepaling waarborgt de toepassing van artikel 110 Grondwet, dat aan de Koning de bevoegdheid verleent om straffen te verminderen of kwijt te schelden (...). De wettelijke bepalingen die collectieve insolventieprocedures regelen, zoals artikel 82 faillissementswet betreffende de verschoonbaarheid van de gefailleerde of de artikelen 1675/10, 1675/13 en 1675/13bis van het Gerechtelijk Wetboek betreffende de kwijtschelding van schulden in het raam van een collectieve schuldenregeling, kunnen hieraan als lagere rechtsnorm geen afbreuk doen.”* (cf. Parl. St. Kamer DOC 53 2934/1, p. 12).

Dit enkel zou gelden in het geval er sprake is van een SUO of deze zich opdringt, wordt daarbij niet vermeld noch aannemelijk gemaakt.

De voorwaarden die verder in artikel 464/4 van het Wetboek van Strafvordering onder “Afdeling 3. Opening van het onderzoek” aan het opstarten van een SUO verbonden werden, met name dat er sprake is van wanbetaling en dat het bedrag van de betalingsverplichting belangrijk is, kunnen ter zake dan ook niet als argument worden ingeroepen om de toepassing van artikel 464/1, § 8, vijfde lid van hetzelfde wetboek uit te sluiten.

Ten overvloede past het op te merken dat dergelijke beperking of voorbehoud ook niet aan de orde is gesteld in het arrest van het Hof van Cassatie van 21 november 2016, waarbij in algemeen werd beslist dat uit de samenhang van de artikelen 1675/13 en 1675/13bis van het Gerechtelijk Wetboek en 464/1, §8, vijfde lid van het Wetboek van Strafvordering volgt dat de kwijtschelding verleend in het kader van de collectieve schuldenregeling geen betrekking kan hebben op de penale boete.

4.2.5. Op grond van deze overwegingen besluit het arbeidshof dat het bezwaar van de appellant tegen het ontwerp van minnelijke aanzuiveringsregeling strookt met artikel 464/1, § 8, vijfde lid van het Wetboek van Strafvordering, dat ter zake de mogelijkheid om kwijtschelding te verlenen ontzegt.

Dit bezwaar kan bijgevolg niet worden beschouwd als rechtsmisbruik.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat er geen instemming werd bereikt van alle partijen met het ontwerp van minnelijke aanzuiveringsregeling, zoals opgelegd in artikel 1675/10, §5 Gerechtelijk Wetboek en dat de schuldbemiddelingsrechter geen akte kon nemen van een akkoord hieromtrent.

Het hoger beroep van de appellant is gegrond in zoverre het ertoe strekt het vonnis van de eerste rechter te hervormen.

4.2.6. Deze hervorming heeft tot gevolg dat de partijen voor de voortzetting van de procedure collectieve schuldenregeling worden verwezen naar de eerste rechter (art. 1675/14, §2 Gerechtelijk Wetboek).

Aangezien er voorrang te verlenen is aan een aanzuiveringsregeling, gebaseerd op het akkoord van alle partijen (S. DE COSTER, artikel 1675/11 Ger. W. in X, *Gerechtelijk recht. Artikelsgewijze commentaar met overzicht van rechtspraak en rechtsleer*, voetnoot 22), is het in eerste instantie aan de schuldbemiddelaar om na te gaan of en in welke mate er een aanpassing van de aanzulveringsregeling mogelijk is.

Zo er een nieuw ontwerp wordt opgesteld, dient dit voorstel andermaal door de schuldbemiddelaar aan alle partijen te worden voorgelegd, conform de procedure bepaald in artikel 1675/10 Gerechtelijk Wetboek.

Zo er geen akkoord mogelijk is, is het aan de schuldbemiddelaar om een proces-verbaal van gebrek aan minnelijke aanzuiveringsregeling neer te leggen, conform de procedure bepaald in artikel 1675/11 Gerechtelijk Wetboek.

4.2.7. Ten aanzien van de kosten van het geding stelt het arbeidshof vast dat er geen te begroten kosten zijn.

Enkel de schuldbemiddelaar maakt gewag van een rechtsplegingsvergoeding, doch als gerechtelijk mandataris kan hij hoe dan ook geen aanspraak maken op dergelijke vergoeding, vermits hij niet optreedt als advocaat die een partij bijstaat in de zin van artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek (cf. Cass. 6 mei 1983, Arr. Cass. 1982-83, 1108).

Er is evenmin aanleiding om de bijdrage aan het Begrotingsfonds te vereffenen, vermits de schuldbemiddelaar terecht inroept dat hij ter zake niet kan worden beschouwd als een partij in het geding (...) hoe dan ook juridische tweedelijnsbijstand geniet (cf. art. 4, § 2, derde lid wet 19 maart 2017).

**OM DEZE REDENEN,
HET ARBEIDSHOF,**

Rechtsprekend op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Verwerpt alle andere, ruimere of strijdige conclusies.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond als volgt.

Hervormt het vonnis van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Gent, van 6 april 2017 (A.R. nr. 14/605/B) in alle beschikkingen, behalve in zoverre er uitspraak werd verleend over de kosten, het ereloon en de emolumenten van de schuldbemiddelaar.

Verwijst de partijen voor de voortzetting van de procedure collectieve schuldenregeling naar de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Gent.

Stelt vast dat er aan deze procedure geen te vereffenen gerechtskosten verbonden zijn.

Aldus gewezen door het arbeidshof Gent, afdeling Gent, negende kamer, samengesteld uit Mevr. Marijke DEMEDTS, kamervoorzitter en in openbare terechtzitting van achttien december tweedulzend zeventien uitgesproken door Mevr. Marijke DEMEDTS, kamervoorzitter, met bijstand van Mevr., griffier.